

СТИВЪН КИНГ ДА СТРАДАТ ДЕЧИЦАТА

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Името и бе госпожица Сидли, а учителстването бе номерът и в живота.

Тя бе дребна женица и трябваше да се протяга, за да стигне до най-горния ред на черната дъска, което и правеше в момента. Зад нея, ни едно от децата не се кикотеше, шепнеше или дъвчеше тайно сладкиши, скрити в малките ръчички. Познаваха достатъчно добре смъртоносните инстинкти на госпожица Сидли, която винаги можеше да познае кой дъвче дъвка на последния чин, кой има воден пистолет в джоба и кой иска да отиде до тоалетната, за да размени карти за бейзбол, а не за да облекчи нуждите си. Тя бе всезнаеща и всевиждаща като самия Господ.

Вече посивяваше и корсетът, който носеше, за опора на отпуснатия и гръб, се очертаваше все по-ясно под роклята и на цветя. Дребна, вечно страдаща женица, с проникателни очички като длета. Езикът и бе легенда в училищния двор. Очите и, когато се фокусираха върху този, който шепне със съседа си или се кикоти, могат да накарат и най-здравите колена да се подкосят.

Точно сега тя написа думите, чийто правопис децата трябваше да усвоят този ден и си помисли, че успехът на дългогодишната и кариера може да се обобщи, провери и докаже чрез това ежедневно действие: тя спокойно можеше да обърне гръб на учениците си.

— Ваканция — каза тя, като произнесе думата, докато пишеше с твърдия си, недопускащ волности почерк. — Едуард, моля те използвай думата ваканция в едно изречение.

— По време на ваканцията отидох в Ню Йорк Сити — каза Едуард. След това, така, както го бе научила госпожица Сидли, той повтори думата внимателно — Ва-кан-ци-я.

— Много добре, Едуард — тя започна следващата дума.

Разбира се, тя си имаше малки номера; а успехът, както тя твърдо вярваше, зависеше повече от малките неща, отколкото от големите. Тя постоянно използваше този принцип в класната стая и той никога не беше я подвел.

— Джейн — каза тя спокойно.

Джейн, която безцелно разистваше читанката си, вдигна виновно очи.

— Затвори книгата веднага, моля. — Книгата бе затворена. Пребледняла, Джейн изгледа с омраза гърба на госпожица Сидли. — И

ще останеш на чина си петнадесет минути след последния звънец.

Устните на Джейн потрепераха:

— Да, госпожице Сидли.

Един от нейните малки номера бе внимателното използване на очилата. Целият клас се отразяваше в дебелите им стъкла и тя винаги се забавляваше при вида на виновните и изплашени лица, когато ги улавяше при малките им немирни игри. Сега тя видя призрачния, разкривен Робърт в първия ред да бръчка носа си. Нищо не каза. Не засега. Щеше да отпусне още малко въжето на Робърт, за да се обеси по-добре, мъничкият ми.

— Утре — произнесе тя ясно и отчетливо. — Робърт, моля те използвай думата утре в изречение.

Робърт се намръщи замислено. Късното септемврийско слънце създаваше сънлива атмосфера в тихата класна стая. Електрическият часовник над вратата подсказваше, че след половин час, в три часа, ще удари последният звънец и единственото нещо, което възпираше малките глави да не клюмнат над правописните речници, бе тихата, зловеща заплаха откъм гърба на госпожица Сидли.

— Чакам, Робърт.

— Утре ще се случи нещо лошо — каза Робърт. Думите бяха съвършено невинни, но госпожица Сидли, със седмото чувство, което всички манааци на тема дисциплина имат, изобщо не ги хареса. — Утре — завърши Робърт. Ръцете му бяха внимателно поставени върху чина и той отново сбръчка носа си. Освен това се усмихна с крайчеца на устните си. Госпожица Сидли внезапно и съвсем необяснимо проумя, че Робърт знаеше малкия и номер с очилата.

Добре, много добре.

Тя започна да пише следващата дума, без да промълви нито дума на одобрение към Робърт, като остави неподвижното си тяло да предаде своето собствено послание. Тя наблюдаваше внимателно с едно око. След малко Робърт щеше да се изплезе или да направи някой от ония неприлични жестове, които всички те знаеха (напоследък даже и момичетата ги правеха), само за да се увери, че ще види това, което той ще направи. След това той ще бъде наказан.

Отражението бе малко, призрачно и разкривено. А тя бе втренчила поглед в него и следеше разсеяно с крайчеца на окото си това, което пишеше на дъската.

Робърт се промени.

Тя едва зърна как застрашителният вид на лицето на Робърт се променя в нещо... различно.

Тя се обърна, с пребледняло лице, изобщо не усети рязката болка, която прониза гърба и.

Робърт я изгледа въпросително право в очите. Ръцете му бяха прилежно поставени върху чина. На задната част на главата му имаше зализан кичур коса. Той изобщо не изглеждаше изплашен.

„Сигурно съм си го внушила — си помисли тя. — Искях да видя нещо, и когато нищо не стана, умът ми просто измисли нещо. Много мило от негова страна. Обаче...“

— Робърт? — Искеше гласът и да прозвучи повелително, да направи така, че тонът и да му внуши безмълвното настояване за самопризнание. Нищо не излезе от това.

Да, госпожице Сидли? — Очите му бяха тъмнокафяви, като калта на дъното на муден поток.

— Нищо.

Тя се обърна към дъската. Чу как из класната стая се понесе приглушен шепот.

— Пазете тишина! — озъби се тя и отново се обърна с лице към тях. — Още един звук и всички ще останете след училище с Джейн! — Тя се обърна към целия клас, но очите и бяха втренчени в Робърт. Той я изгледа с детинска невинност. Кой, аз ли? Не аз, госпожице Сидли.

Тя се обърна към дъската и започна да пише, без да се вглежда в ъглите на очилата си. Последният половин час премина и Робърт я изгледа втренчено и я изпрати с поглед. Поглед, който казваше „Ние си имаме нашата малка тайна, нали така?“

Този поглед не напускаше съзнанието и. Той бе като малко парченце печено говеждо между два кътника — нещо съвсем мъничко, но го чувстваш като горящ въглен.

Тя седна и се зае със самотния си обяд в пет часа (яйца на очи върху препечена филия) и продължаваше да мисли за това. Знаеше, че остарява и приемаше това като нещо неизбежно. Нямахше намерение да стане една от тези изкуфели учителки, които крещят и блъскат каквото им попадне в клас, когато дойде времето за пенсиониране. Те и напомняха за онези комарджии, които не са в състояние да се откъснат

от игралните маси, когато губят. Но тя нямаше намерение да губи. Тя излизаше винаги победителка.

Вгледа се в яйцата на очи.

Не бе ли така?

Тя си помисли за невзрачните лица на учениците си и почувства, че лицето на Робърт е най-забележителното сред всички тях.

Тя се изправи и включи още една лампа.

По-късно, точно преди да заспи, лицето на Робърт пак изплува пред нея и неприятно се усмихна в тъмнината зад клепачите и. Лицето започна да се променя...

Но преди да види в какво точно се променя, тъмнината я погълна.

Госпожица Сидли прекара неспокойна нощ и в резултат на това на другия ден бе много раздразнителна. Тя чакаше, направо се молеше някой да прошепне нещо на съседа си, да се захили или да подаде бележка на съученик. Но класът бе притихнал — съвсем притихнал. Всички я гледаха студено и тя сякаш чувстваше тежестта на погледите им върху себе си като слепи, пълзящи мравки.

„Веднага престани! — Каза си тя троснато. — Държиш се като плашлива госпожичка, току-що завършила колеж!“

Денят пак и се стори безкраен и когато удари последният звънец, тя почувства, че изпитва по-голямо облекчение от децата, когато удари последният звънец.

Децата се подредиха в правилни редици пред вратата, момчета и момичета по височина и се държаха, както си му е редът, за ръка.

— Свободни сте — каза тя и кисело се заслуша в глъчката, докато те се спускаха надолу по стълбището и излязоха на ярката слънчева светлина.

„Какво видях, когато той се промени? Нещо като луковица. Нещо, което хвърляше отблясъци. Нещо, което ме гледаше втренчено, вторачено в мен и се хилеше и изобщо не бе дете. То бе старо, зло и...“

— Госпожице Сидли?

Тя обърна бързо глава и едно малко „О“ изскочи неволно от гърлото и.

Бе господин Ханинг. Той се усмихна извинително:

— Нямах намерение да ви безпокоя.

— Няма нищо — каза тя, по-рязко, отколкото бе възнамерявала. За какво си мисляше? Какво бе станало с нея?

— Бихте ли имали нещо против да проверите книжните салфетки в тоалетната на момичетата?

— Разбира се. — Тя се изправи и опря ръце върху кръста си. Господин Ханинг я изгледа съчувствено. — Запази за друг чувствата си. На мен, старата мома, ми е безразлично какво ще си помислиш за мен. Не ме интересува.

Тя профуча край господин Ханинг и се спусна по коридора към тоалетната на момичетата. Групичката момчета, които носеха издраскана и износена екипировка за бейзбол се умълча, когато тя премина покрай тях и виновно се изнизаха през вратата, където отново започнаха да се разнасят викове.

Госпожица Сидли се намръщи след тях и си помисли, че по нейно време децата бяха по-други. Не по-учтиви — децата никога нямат време за това — и не се отнасяха с кой знае какво уважение към по-възрастните, но сега съществуваше някакво лицемерие, каквото не бе забелязвала никога. Нещо като тихо презрение, което я тревожеше и нервираше. Сякаш бяха...

Скрити зад маски! За това ли става дума?

Тя остави мисълта за това настрана и отиде в тоалетната. Бе малко помещение във формата на буквата Г. Тоалетните бяха подредени по дългата линия, умивалниците по двете страни на по-късата линия.

След като провери поставките за книжни салфетки, тя зърна лицето си в едно от огледалата и с изненада се вгледа в отражението отблизо. Тя ни най-малко не се вълнуваше от това, което видя — ни най-малко. Видя изражение, непознато допреди два дни — изплашено и напрегнато. С внезапен шок осъзна, че размитият образ на пребледнелия, преизпълнен с уважение Робърт, когото бе видяла отразен върху очилата си, бе влязъл в душата и и нарастваше като цирей.

Вратата се отвори и тя чу как две момчета влизат и се хият тайничко под нос. Възнамеряваше да заобиколи ъгъла и да премине покрай тях, когато чу името си. Тя се обърна към умивалниците и започна отново да проверява поставките за салфетки.

— И тогава той...

Меко хилене.

— Тя знае, но...

Повече смях, мек и лепкав като разтопен сапун.

— Госпожица Сидли е...

Прекратете! Прекратете този шум!

Като се придвижи тихичко, тя видя сенките им, размити и разлети при неясната светлина, процеждаща се през матираните стъкла, сенки прилепнали една към друга с момичешко веселие.

Друга мисъл пропълзя в съзнанието и.

Те знаеха, че тя е там.

Да. Те знаеха. Малките уличници знаеха, че тя е там.

Тя ще ги разтърси здравата. Ще ги тресе, докато зъбите им започнат да тракат и хиленето им се обърне във вой, тя ще удря главите им в покритите с плочки стени и ще ги накара всичко да си признаят.

Тогава сенките се промениха. Те сякаш се удължиха, потекоха като разтопена лой и образуваха такива странни изкривени форми, които принудиха госпожица Сидли да се притисне към порцелановите умивалници, сърцето и лудо биеше в гърдите.

Но те продължиха да се смеят.

Гласовете се промениха, вече не бяха момичешки гласове, сега това бяха гласовете на някакви безполови и бездушни създания и доста, доста злокобни. Бавен, лигав звук на безгрижен хумор, който се изливаше иззад ъгъла върху нея като вода от мръсния канал. Тя погледна към прегърбените сенки и внезапно изпищя. Писъкът и продължи и нарастваше в главата и, докато достигна пронизителността на която е способна само една обезумяла душа. И тогава тя припадна. Хиленето, като демоничен смях, я последва в тъмнината.

Разбира се, тя не можеше да им каже истината.

Госпожица Сидли знаеше това, когато отвори очите си и погледна към уплашените лица на господин Ханинг и госпожа Кросън. Госпожа Кросън държеше бутилката ароматични соли от аптечката на физкултурния салон под носа и. Господин Ханинг се обърна и помоли двете момичета, които гледаха с любопитство госпожица Сидли, да си идат веднага по домовете.

Двете и се усмихнаха — бавно, със съчастнически усмивки и излязоха.

Много добре, тя ще запази тайната им. За известно време. Нямахте да позволите на другите да помислят, че е загубила разсъдъка си или че вече е започнала да изкудкудаква — при това сравнително рано. Ще играе играта им. Докато успее да изобличи тяхната низост и да я изтръгне до корен.

— Страхувам се, че съм се подхлъзнала — каза тя спокойно, като се изправи и се направи, че не забелязва острата болка в гърба си. — Някакво мокро петно.

— Това е ужасно — каза господин Ханинг. — Наистина ужасно. Добре ли сте...

— Лошо ли удари гърба си, Емили? — прекъсна го госпожа Кросън. Господин Ханинг я погледна с признателност в очите.

Госпожица Сидли се изправи, гръбнакът и я раздираше от болка.

— Не — каза тя. — Всъщност това падане сякаш имаше чудотвотното странично въздействие. С години гърбът ми не се е чувствал толкова добре.

— Можем да повикаме доктор — започна господин Ханинг.

— Няма нужда. — Госпожица Сидли му се усмихна студено.

Ще повикам такси от кабинета си.

— Няма никакъв смисъл да правите такова нещо — каза госпожица Сидли, отпрати се към вратата на тоалетната за момичетата и я отвори. — Винаги се прибирам с автобус.

Господин Ханинг се усмихна и погледна госпожа Кросън. Госпожа Кросън премигна и нищо не каза.

На следващия ден госпожица Сидли задържа Робърт след училище. Той не направи нищо, с което да предизвика наказанието, така че тя просто си измисли някакъв повод, за да се заяде с него. Не изпитваше никакви угризения — та той бе чудовище, а не малко момче. Трябваше да го накара да си го признае.

Гърбът и се раздираше от агонизираща болка. Тя осъзна, че Робърт го знае. Той очакваше, че това ще му помогне. Но нямахте да му помогне. Това бе още едно от нейните малки предимства. Гърбът и постоянно я болеше през последните години и много пъти я бе болял така силно, е, почти толкова силно.

Тя затвори вратата и двамата се озоваха сами в заключената стая.

За миг тя остана неподвижна и погледна изпитателно към Робърт. Очакваше той да сведе поглед. Той остана невъзмутим. Изглежда я и в този миг около крайчеца на устата му заигра лека усмивчица.

— Защо се усмихваш, Робърт? — попита тя меко.

— Не зная — каза Робърт и продължи да се усмихва.

— Моля те, кажи.

Робърт нищо не каза.

И продължи да се усмихва.

Външният шум на играещите деца се чиваше като от някакъв друг свят, призрачен и далечен. Само хипнотизиращото тиктакане на стенния часовник бе реално.

— Ние сме доста — каза Робърт внезапно, така, сякаш коментираше времето.

Дойде ред на госпожица Сидли да замълчи.

— В това училище сме единадесет.

Това е истинско зло, си помисли тя. Истинско, невероятно зло.

— Малките момчета, които разказват разни измишльотини отиват в ада — каза тя ясно. — Зная, че много родители вече не запознават своето поколение с този факт, но искам да те убедя, че това е самата истина, Робърт. Малките момчета, които разказват всякакви истории отиват в ада. Между впрочем, и малките момичета.

Усмивката на Робърт стана по-широка, имаше нещо лисичо в нея.

— Искате ли да ме видите как се променям, госпожице Сидли? Искате ли да го видите как става в действителност?

Госпожица Сидли почувства как по гърба и полазват тръпки.

— Разкарай се — каза тя рязко. — И утре да дойдеш в училище с майка си или баща си. Ще изясним тази работа тогава. — Точно така. Отново стъпи на твърда почва. Очакваше как лицето му ще помръкне, очакваше сълзите му.

Вместо това, усмивката на Робърт стана по-широка — достатъчно широка, за да покаже зъбите си.

— Ще бъде точно като „познай какво крия в шепата си“, нали, госпожице Сидли? Робърт — другият Робърт — той обича да си играе на тази игра. Той още се крие, там някъде в главата ми. — Усмивката се стопи по ъгълчетата на устата му като пролетен сняг. — Понякога тича нагоре-надолу... сърби ме. Иска да го пусна.

— Махни се — каза сподавено госпожица Сидли. Тиктакането на часовника рязко се усили.

Робърт се промени.

Лицето му изведнъж потече като разтопен восък, очите му се изравниха и се разпростряха като прерязани с нож жълтъци, носът му се разшири и зина, устата му изчезна. Косата му се издължи и изведнъж престана да бъде коса, а стърчащи и трептящи израстъци.

Робърт започна да се хили.

Бавният, глух смях идваше от мястото, където се намираше носът му, но носът му се бе впил в долната половина на лицето му, ноздрите се събираха и смесваха в някаква централна зейнала тъмна дупка като огромна, крещяща уста.

Робърт се изправи, продължи да се смее и зад всичко това тя видя последните разнебитени останки от другия Робърт, когото това чуждо създание бе узурпирало, как виеха в маниакален ужас и умоляваха да бъдат пуснати навън.

Тя побягна.

Тя побягна, като пицеше из коридора и няколкото ученика, които бяха останали в училището, я изгледаха с широко разтворени и неразбиращи очи. Господин Ханинг изскочи от вратата на кабинета си и погледна, точно когато тя се втурна през широката стъклена парадна врата, диво, разкривено плашило, чийто силует се очертаваше срещу ясното септемврийско слънце.

Той се затича след нея, адамовата му ябълка пулсираше:

— Госпожице Сидли! Госпожице Сидли!

Робърт излезе от класната стая и любопитно се огледа.

Госпожица Сидли нито чуваше, нито виждаше. Тя се понесе надолу по стълбите, по алеята и излезе на улицата, като писъците и дълго се носеха след нея. Чу се дългото и оглушително изсвирване на клаксон и някакъв автобус изведнъж се понесе срещу нея, а лицето на шофьора се превърна във восъчна маска от страх. Спирачките скърцаха и виеха като разгневени дракони.

Госпожица Сидли падна и огромните колела със свистене и дим спряха на около двадесетина сантиметра от крехкото и, пристегнато от безброй презрамки тяло. Тя лежеше на паважа и слушаше как я заобикаля тълпа. Обърна се и видя как децата я зяпаха. Те я бяха заобиколили в плътен малък кръг, като оплаквачи пред отворен гроб. И

откъм главата и бе Робърт, малък сериозен гробар, готов да хвърли първата лопата пръст в лицето и.

Накъде далеч, гласът на шофьора се чуваше на пресекулки:

— Сигурно е обезумяла или нещо подобно... За бога, още петнадесетина сантиметра и...

Госпожица Сидли изгледа децата. Сенките им я покриваха. Лицата им бяха безизразни. Някои от тях се усмихваха с малките си потайни усмивки и госпожица Сидли знаеше, че няма да издържи и скоро ще започне пак да крещи.

Тогава господин Ханинг разкъса плътния им обръч и ги накара да се разотидат, а госпожица Сидли сапочна тихо да плаче.

* * *

Тя не се върна при своите третокласници цял месец. Каза на господин Ханинг спокойно, че не се чувства добре и господин Ханинг и препоръча да отиде при някой известен лекар и да обсъди състоянието си с него. Госпожица Сидли се съгласи, че това е единственият благоразумен и рационален начин. Тя каза, че ако училищното настоятелство пожелае да получи оставката и, ще я получи, въпреки че това дълбоко ще я нарани. Господин Ханинг, който очевидно се чувстваше неловко, каза че се съмнява, да се стигне чак до там. В краен резултат госпожица Сидли се върна в края на октомври отново готова за играта и сега знаеше как да я играе.

През първата седмица тя остави нещата да вървят по привичния си начин. Изглежда, че целият клас сега я наблюдаваше с враждебни, отчуждени очи. Робърт се усмихна някак смътно от чина си в първата редица и тя не можа да събере достатъчно смелост, за да го изправи на дъската.

Веднъж, когато бе дежурна по училищен двор, Робърт се приближи до нея с огромна топка в ръка и се усмихна:

— Толкова сме много, че няма да повярвате — каза той. — Както и никой друг не би повярвал. — Накара я да замръзне, като и намигна с неимоверна лукавост. — Ако вие се опитате нещо да им кажете.

Едно момиче, което се люлееше на близката люлка погледна в очите госпожица Сидли и и се изсмя.

Госпожица Сидли се усмихна спокойно на Робърт:

— Какво искаш да кажеш с това, Робърт?

Но Робърт само продължи да се смее, когато се върна отново към играта си.

Госпожица Сидли донесе пистолета в училище в дамската си чанта. Той бе от брат и. Бе го взел от един убит немец след битката в Бюлж. Преди десетина години Джим бе починал. Не бе отваряла кутията, в която държеше пистолета поне пет години, но той си беше там и хвърляше матов отблясък. Там бяха и пълнителите с патроните, така че зареди пистолета внимателно, точно както и бе показал Джим.

Усмихна се дружелюбно на класа си и особено на Робърт. Робърт и се усмихна на свой ред и тя видя как под кожата му прозираше тази проклета извънземност, която се бе разляла като кална и гадна мръсотия.

Нямаше представа какво живее сега под кожата на Робърт и това изобщо не я вълнуваше, само се надяваше, че от малкото момче не е останало нищо друго, освен обвивката. Тя не искаше да става убиец. Реши, че истинският Робърт сигурно е умрял или полудял от това, че трябва да живее вътре в това мръсно, пълзящо нещо, което и се бе ухилило в класната стая и я накара с писък да изтича на улицата. Даже и да е останал жив, ако го освободи от нещастното му състояние, щеше да бъде проява на милост към него.

— Днес ще направим един тест — каза госпожица Сидли.

Класът възприе спокойно тази новина, никой не изстена жално и никой не се размърда на мястото си от притеснение, те просто я наблюдаваха. Тя чувстваше погледите им като някаква задушавача тежест.

— Става дума за много специален тест. Ще ви викам в стаята с циклостила един по един и ще ви тествам. След това ще можете да си хапнете нещо сладко и да се разотидете по домовете. Няма ли да бъде приятно?

Те се усмихнаха с празни усмивки и нищо не казаха.

— Робърт, ще ме последваш ли пръв?

Робърт се изправи и се усмихна с неговата си предизвикателна усмивка. Той сбръчка открито носа си пред нея.

— Да, госпожице Сидли.

Госпожица Сидли извади чантата си и те се спуснаха по празния, ехтящ коридор заедно, покрай ред класни стаи, зад затворените врати на които се разнасяха приглушени ученически гласове. Циклостилната стая бе в далечния край на коридора, след тоалетните. Преди две години я бяха направили звуконепроницаема, голямата машина бе много стара и много шумна.

Госпожица Сидли затвори вратата зад тях и изключи циклостила.

— Никой няма да те чуе — каза тя спокойно. Извади пистолета от чантата си. — Нито тебе, нито това.

Робърт се усмихна невинно.

— Ние сме много. Много повече, отколкото тук. — Той сложи малката си стисната ръка върху поставката за хартия на циклостила. — Искате ли да видите как ще се променя отново?

Преди тя да каже нещо, лицето на Робърт започна да хвърля гротескни отблясъци и тя го застреля. Веднъж. В главата. Той се строполи върху покритите с хартия етажерки и бавно се свлече на пода, малко мъртво момче с широка черна дупка над дясното око.

Изглеждаше много трогателен.

Госпожица Сидли се изправи задъхана над него. Страните и бяха пребледнели.

Сгушената фигура не се помръдна.

Тялото бе човешко.

То беше на Робърт.

Не!

Всичко това е било само в съзнанието, Емили. Всичко това е само в съзнанието ти.

Не! Не! Не, не, не!

Тя се върна обратно в класната стая и започна да ги води вдно след друго в стаята с циклостила. Уби дванадесет от тях и щеше да убие всичките, ако госпожа Кросън не бе дошла, за да вземе пакет хартия за съчиненията.

Очите на госпожа Кросън се разтвориха широко и една ръка се повдигна и затвори устата и. Тя започна да пици и продължи да пици, докато госпожица Сидли я докосна и сложи ръка върху рамото и.

— Трябваше да се направи, Маргарет — каза тя на ужасената госпожа Кросън. — Ужасно е, но няма как. Всичките те са чудовища.

Госпожа Кросън изгледа облечените в ярки дрешки малки телца, разхвърляни из циклостилната стая и продължи да пищи. Момиченцето, чиято ръка госпожица Сидли държеше, започна да плаче равномерно и монотонно:

— Уаааа... уаааа... уаааа...

— Промени се — каза госпожица Сидли. — Направи го за госпожа Кросън. Покажи и, че трябваше да го направя.

Момиченцето продължаваше да плаче, очевидно не разбираше какво искат от нея.

— По дяволите, промени се! — изпищя госпожица Сидли. — Мръсна уличница, мръсна пълзяща, гнусна неестествена кучка! Промени се! Господ да те убие, промени се! — тя повдигна пистолета. Малкото момиче се сви от страх и тогава госпожа Кросън се хвърли като котка и госпожица Сидли падна по гръб.

Не последва процес.

Вестниците настояваха за процес, опечалените родители отправяха истерични клетви срещу госпожица Сидли и градът остана изпаднал в дълбок шок, но най-накрая хладният разум надделя и нямаше процес. Щатската законодателна власт призова към по-строги изпити за учители, училището затвори за едноседмичен траур и госпожица Сидли тихо бе преместена в Джунипър Хил в Огъста. Тя бе подложена на задълбочен анализ, бяха и дадени най-съвременните хапчета и бе подложена на ежедневни терапевтични сеанси. Година по-късно, при строго контролирани условия, госпожица Сидли бе поставена при експериментална ситуация за терапия чрез срещи.

Бъди Дженкинс беше името му, психиатрията бе играта му.

Седеше зад прозрачното от неговата страна стъкло на огледалото и наблюдаваше стаята, която бяха обзавели като детска. На далечната стена, кравата прескачаше луната, а мишката въртеше стрелките на часовника. Госпожица Сидли седеше в инвалидната си количка, с книга с приказки в ръце, заобиколена от доверчиви, усмихващи се, бавноразвиващи се деца с потекли лиги. Те и се усмихваха и лигите им се стичаха и я докосваха с малките си влажни пръсти, докато санитарите от съседния прозорец наблюдаваха за първия знак на агресивно движение.

За известно време Бъди мислеше, че отговаря добре на терапията. Тя четеше на висок глас, разроши косата на едно момиченце, успокои едно момченце, което се спъна върху някаква играчка. Тогава тя сякаш видя нещо, което я обезпокои, сбърчи вежди и откъсна поглед от децата.

— Моля, изведете ме оттук — каза госпожица Сидли, меко и беззвучно, без да се обръща към никой в частност.

И те я отведоха. Бъди Дженкинс наблюдаваше как децата я следят с широко разтворени и празни очи, но в тях имаше някаква неподозирана дълбочина. Едното се усмихна, а другото пъхна пръстите си в устата си лукаво. Двете момиченца се прегърнаха и се захилиха.

В същата тази нощ госпожица Сидли преряза гърлото си с парче от разбито огледало и след това Бъди Дженкинс започна да наблюдава децата непрекъснато. Най-накрая той едва успяваше да отклони погледа си от тях.

Издание:

Стивън Кинг, „Призрак“ (сборник разкази)

ИК „Плеяда“, София, 1994

Колекция „Плеяда“ 2

Превод: Мария Парушева, Андрей Жишев

Коректор: Петрана Старчева

Печат: „Полипринт“ Враца

Съдържание:

Кадилакът на Долан

Краят на цялата бъркотия

Да страдат дечицата

Тракащата челюст

Движещият се пръст

Гуменки

Извинете, но не е грешка (пиеса)

First published in the USA

F&SF, 1990

New Tales of the Cthulhu Mythos, 1980

Cavalier, 1972

Copyright 1972, 1980, 1990 by Stephen King

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.